

בצינועא.

גמרא:

שנינו במשנה מהפין קציעות.

פלוני בה רבוי חייא בר אבא ורבוי אפי.

ותרוויזיו אמרו כל אחד שיטתו משמייה דחזקיה ורבוי יהונן.

חד אמר: מהפין היינו אקלושי, שמכסהו בגבעולי קש רחוקים זה מזה, והכסי קלוש ואינו גמור.

ואילו מה שאמר רבוי יהודה מעבין היינו **אמובי כסוי סמייך**, בגבעולים צפופים.

וחדר אמר: מהפין היינו בין אקלושי בין אםובי. ואילו מעבין היינו שמכנסים את כל

שמחפים אותן בהרבה קש, חיפוי עב.

ב. מוכרי פירות, כסות וכליים, מוכרים ב贊עא לזרוך המועד⁽⁸⁶⁾.

ג. **הצידין של חיים ועופות, והדששות,** אנשים הדשים חיטים לדיסה, והגרומות, אנשים הטוחנים פולים לגריסים — עושין מלאתן **贊עא**, אפילו שעושין רק לזרוך המועד⁽⁸⁷⁾.

וטעמו של החוב לעשות **贊עא**, כיון שעושין בנסיבות גדולה לרבים, יאמרו שעוסק במלאתו שלא לזרוך המועד.

אך מי שאינו אומן מותר לו לעשות גם בפרהסיה, להיות שניבר שעושה לזרוך המועד.

רבי יוסי אומר: הם האומנים החמירו עלי עצמן, ואני שעושין מלאתם במועד אפילו

ועיין בתשו' חתם סופר [אהע"ז ב קעג] שביאר הענייןיפה. ולפי זה נצטרך לומר, של דבר הנמכר לצורך יומו, אין זהה גם כן משום זלזול המועד, שהדבר ניכר מצד עצמו, שהם עוסקים בהכנה לצרכי המועד. ויעוין בבית מאיר [טוף תקלא] מה שביאר בדברת המרדכי.

וכתב המגיד משנה [יו"ט ז כג], שדין זה שהצריכו **贊עא** במכירתם, אינו אלא באותם אנשים הרוגלים למוכר בכל השנה, כמו שמדוקדק מלשון המשנה "מוכרי פירות", שאם ימכרו בפרהסיה, יהיה נראה שהם עוסקים במלאתם לדבר יום ביום, אבל אדם שאין אומנותו בכך, מוכר אפילו בפרהסיה. שמלכ מקום ניכר שהוא מוכר לצורך המועד. כן ביאר הפמ"ג.

87. כתוב המגיד משנה [שם ט], שגם דין זה

אסור אלא משום תורה, כחיפוי הקציעות בקש, אין צורך לעשותו בשינויו. והסבירו חלק בזה, שענן שינוי מועיל שלא יהיה שם מלאכה על פעולה זו, אבל לענן הטירה אין חילוק אם הוא כדרכו או בשינויו. ויעוין בירושלמי הדן ב��ושיא זו.

86. רשי"י מפרש, מפני החשד, שישבו אחרים שהוא לוקח שלא לזרוך המועד. וכן הוכחה הקרן אורה ממה שמבואר בהמשך הסוגיא, שהתרitorio למוכרי תבלין למוכר לצורך המועד, ואפילו בפרהסיה, ומשום דבריים אלו אין וגילות לקנותם אלא לצורך אותו היום, ולכןן לא יתכן לאסור מפני החשד. אבל אם גדר האיסור בפרהסיה הוא מפני זלזול המועד שיש במכירה, אין סברא חלק בכך.

אולם הרמב"ן כתוב שני הטעמים נכונים.